

# locus amoenus



Pere Durán

De la Cr

## Miquel Pairoli



Fins al 1969 per aquest camí hi passava un tren de via estreta, de vagons de fusta, xiulant i fumejant. Per això, de vegades encara s'hi troba algun clau, rovellat, o alguna travessa mig enterrada. Del tren en resta aquesta arqueologia modesta, però també un altre detall, les llargues rectes. Venint de la Creueta, des del nou pont sobre l'Onyar -instal·lat l'estiu del 2000- fins a Quart hi ha una recta d'un parell de quilòmetres. Amb els anys he vist com ha anat canviant aquest vial, convertit ara en ruta de vianants i ciclistes. Recordo vagament el temps en què hi passava el tren. Després, durant força anys, fou un sender rural, solitari i descurat. Ara ha estat adaptat als costums esportius i ecològics de la societat actual. Hi circulen persones que fan fúting o que pedalen sobre una *mountain bike*. Hem passat d'aquell tren que duia la gent a mercat, amb gallines i conills vius, a aquest abús d'anglicismes. El camí travessa el paisatge de la vall de Quart, que és mig rural mig urbà però sobretot realista. Vull dir que no és de postal, que hi ha línies d'alta tensió, que és un paisatge sotmès a les servituds visuals del món modern, les quals, però, encara no han desvirtuat la qualitat natural de l'indret. A llevant hi ha les Gavarres, amb les fites de dos humils campanars, el de Sant Sadurní de Palol d'Onyar i el de Santa Margarida de Quart, que s'eleven entre la verdor obscura de les alzines del massís. Veure sorgir la lluna, a prop de fer el ple, de darrere els turons, és un fenomen captivador. El camí transcorre entre marges i canyars i entre camps encara conreats, amb blat, ordi o girasol. Podeu apreciar el pas de l'any en els sembrats, observar com mes a mes, estació a estació, en varien els colors, les olors, l'aire i la llum. Fa goig entretenir-se amb aquestes sensacions, tocar de peus a terra i mirar. S'hi viu i s'hi aprèn.

# Creueta a Quart